

Què se n'ha fet, de la sala Parpalló?

Una de les primeres coses que va demostrar que la coherència de continguts no seria un dels punts forts del MuVIM va ser la inauguració d'una exposició de cadires procedents del prestigiós Vitra Design Museum d'Alemanya el mateix dia que s'estrenaren les instal·lacions de l'edifici. Aquesta exposició, que substituïa a última hora la mostra sobre la vida i obra de l'il·lustrat Gregori Maians, proposava un curiós recorregut per la història de l'art al segle XX a través de l'evolució del disseny en les cadires.

La mostra va ser la primera a estrenar les instal·lacions de la nova sala Parpalló, que amb la construcció del MuVIM es va traslladar del Centre Cultural la Beneficència a l'edifici de Vázquez Consuegra, juntament amb la Institució Alfons el Magnànim i la col·lecció i biblioteca Alfons Roig.

El trasllat no només va comportar reubicar l'espai expositiu de la sala, sinó també cedir-ne la gestió, fins aleshores responsabilitat de la Xarxa de Museus de la Diputació de València, al Consorci de Museus de la Generalitat Valenciana "quan ho considerés oportú". El resultat, que d'alguna manera ja era previsible, ha estat que durant aquest primer any de funcionament del MuVIM totes les exposicions que s'han instal·lat a la Parpalló, les ha organitzades el Consorci. Mostres sense cap lligam ni entre si mateixes ni amb els continguts de l'exposició permanent han protagonitzat l'activitat de la sala: des del disseny de cadires del Vitra fins a la ruptura de l'art mexicà amb els grans muralistes, els somnis més íntims de Dalí, la pintura egípcia contemporània o l'arquitectura radical.

Així, d'alguna manera, la que havia estat una de les sales d'art contemporani més emblemàtiques de València ha aca-

bat veient-se afectada per la cessió de la gestió al Consorci de Museus.

Nascuda el 1980, la sala Parpalló es va caracteritzar des del principi per obrir les portes a les més diverses disciplines artístiques, com la fotografia o el disseny, sense deixar de banda la pintura o l'escultura. Per allà van passar des de Josep Renau fins a Eusebi Sempere, Carme Calvo, Miquel Navarro, Andreu Alfaro, Artur Heras, Jordi Teixidor o Salvador Sòria, sense oblidar les propos-

La sala Parpalló, fundada el 1980, ha estat una de les sales d'art contemporani més emblemàtiques de València.

tes més agosarades de destacats artistes internacionals.

Fins a l'any 1995, la sala va ser ubicada a l'edifici del Teatre Escalante, però amb la reconversió del centre de la Beneficència en el primer gran complex cultural del País Valencià, la Parpalló es va incorporar a les seues instal·lacions. "A la Beneficència –recorda l'artista Artur Heras, que va ser director de la sala Parpalló del 1980 al 1995– la sala tenia, des del punt de vista operatiu, més i millors espais. A la Beneficència, però, la sala va començar a veure retallats els seus objectius, sobretot perquè la Beneficència arrossegava –i encara arrossega– l'handicap de ser un conjunt d'espais museogràfics sense molta connexió entre si." I pel que s'ha vist durant aquest any, el segon trasllat tampoc no li ha provat gaire. "Mai no he entès –afe-

geix Heras– per què s'han entestat a portar-la al MuVIM, com tampoc no entenc encara per què calia un museu sobre la Il·lustració. De tota manera, està clar que la sala Parpalló no funciona bé, o, millor dit, pràcticament no funciona. Sobretot perquè quan no dotes un espai amb prou recursos econòmics, no hi poden haver ni projectes ni continguts."

Les coses a la Parpalló, de fet, van començar a canviar radicalment amb la creació de la Xarxa de Museus de la Diputació de València, el desembre del 1999. La sala –com també va passar amb el Museu Taurí i ara amb el MuVIM, el Museu de Prehistòria i de les Cultures i el centre de Cultura Mediterrània La Beneficència– va passar a dependre jeràrquicament de la Xarxa. Així, el director de la Xarxa, Enrique Pérez Cañamares, és director també de la sala Parpalló, del MuVIM i de la resta de museus de la Diputació. Per això, el funcionament d'aquests museus està supeditat

a les decisions que vénen de dalt.

El projecte per a la sala Parpalló que es va presentar el 1999 incloïa tres nuclis de continguts. El primer, l'anomenat contingut d'emergència, implicava l'exposició dels artistes de la perifèria del món de l'art i també dels becats Alfons Roig. El segon apartat estava dedicat a una dimensió mediterrània, la tercera proposta feia referència a les noves tecnologies, i el darrer, al món del disseny industrial i de l'arquitectura. Però en aquest primer any de funcionament al MuVIM, la sala Parpalló, amb un presupost ínfim, quasi només s'ha pogut dedicar a gestionar la sala Alfons Roig. Això sí, programant els artistes que han rebut les beques que donen nom a la sala, Oliver Johnson i Juan Cúellar.

Rosanna Melià